

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PIEKTĀ NODAĻA

LIETA KANGERS PRET LATVIJU

(Iesniegums Nr.35726/10)

SPRIEDUMS

STRASBŪRĀ

2019.gada 14.marts

Spridums ir stājies spēkā 2019.gada 9.septembrī

*Šis spriedums saskaņā ar Konvencijas 44.panta 2.punktu ir kļuvis galīgs. Tajā var
tikt izdarītas redakcionālas izmaiņas.*

Lietā “Kangers pret Latviju”

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (Piektā nodaļa), sanākusi kā Palāta šādā sastāvā:

Angelika Nußberger, priekšsēdētāja,
Ganna Yudkivska,
Andre Potocki,
Siofra O’Leary,
Mārtiņš Mits,
Gabriele Kucsko-Stadlmayer,
Lado Chanturia, tiesneši,

un *Claudia Westerdiek*, nodaļas sekretāre,
pēc apspriedes slēgtā sēdē 2019.gada 5.februārī,
pasludina šādu spriedumu, kas pieņemts šajā datumā:

TIESVEDĪBA

1. Lietas pamatā ir iesniegums (Nr.35726/10), kuru pret Latvijas Republiku Tiesā saskaņā ar Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (“Konvencija”) 34.pantu 2010.gada 2.jūnijā iesniedza Latvijas Republikas valstspiederīgais Jānis Kangers (“iesniedzējs”).

2. Iesniedzēju pārstāvēja Rīgā praktizējošs jurists A. Zvejsalnieks. Latvijas valdību (“Valdība”) pārstāvēja tās pārstāve K. Līce.

3. Iesniedzējs apgalvoja, ka spriedums, ar kuru viņš atzīts par vainīgu atkārtota pārkāpuma izdarīšanā, kamēr vēl nebija izskatīta viņa apelācijas sūdzība par sākotnējo pārkāpumu, ir pretrunā Konvencijas 6.panta 2.punktam.

4. 2015.gada 17.novembrī Valdība tika informēta par iesniegto sūdzību par Konvencijas 6.panta 2.punktu, bet iesniegumu pārējā daļā atbilstoši Tiesas reglamenta 54.punkta 3.punktam atzina par nepieņemamu.

FAKTI**I. LIETAS APSTĀKĻI**

5. Iesniedzējs ir dzimis 1983.gadā un dzīvo Jūrmalā.

A. Pirmais administratīvā pārkāpuma process

6. 2008.gada 20.novembrī policija noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu, norādot, ka iesniedzējs, vadot transportlīdzekli alkohola reibumā, alkohola koncentrācijai asinīs pārsniedzot 1,5 promiles (0,15 %), bija pārkāpis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.¹⁵panta ceturto daļu. Iesniedzējs šo lēmumu pārsūdzēja.

7. 2008.gada 1.decembrī Jūrmalas pilsētas tiesa izbeidza administratīvā pārkāpuma procesu, jo tai neizdevās konstatēt pārkāpuma sastāvu (*corpus delicti*). Šis lēmums stājās spēkā 2009.gada 5.janvārī, un iesniedzējam tika atgriezta viņa autovadītāja apliecība.

8. 2009.gada 10.februārī prokurors par 2008.gada 1.decembra lēmumu iesniedza apelācijas protestu. Rīgas apgabaltiesa ierosināja apelācijas tiesvedību. 2009.gada 23.februārī iesniedzējs saņēma pavēsti par tiesas sēdi, kas bija nozīmēta pēc četrām dienām. Viņš lūdza pārcelt sēdi, lai sagatavotu aizstāvību. Rīgas apgabaltiesa noraidīja šo lūgumu un izskatīja lietu bez iesniedzēja piedalīšanās.

9. Ar 2009.gada 27.februāra spriedumu Rīgas apgabaltiesa atcēla 2008.gada 1.decembra lēmumu. Tā secināja, ka iesniedzējs bija izdarījis Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.¹⁵ panta ceturtajā daļā noteikto pārkāpumu, un piemēroja šādu sodu: 15 dienu administratīvais arests; soda nauda 500 latu apmērā (LVL – aptuveni 685 eiro (EUR)); transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana uz diviem gadiem un aizliegums iegūt atpūtas kuģu vadīšanas tiesības uz diviem gadiem. Nolēmums nebija pārsūdzams un stājās spēkā 2009.gada 6.martā, kad bija sagatavots tā pilns teksts.

10. Iesniedzējs par galīgā tiesas lēmuma atcelšanu vērsās ar sūdzību Tieslietu ministrijā. 2009.gada 26.martā ministrija sniedza atbildi, ka atbilstoši Administratīvo pārkāpumu kodeksam prokuroram ir tiesības pārsūdzēt administratīvā pārkāpuma procesā pieņemtos lēmumus un šādām darbībām nav laika ierobežojuma.

11. 2009.gada 25.martā iesniedzējs lūdza apturēt 2009.gada 27.februārī pieņemtā sprieduma izpildi. Ar 2009.gada 28.aprīļa galīgo lēmumu Rīgas apgabaltiesa noraidīja šo lūgumu.

B. Otrais administratīvā pārkāpuma process

12. 2009.gada 31.jūlijā policija noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu, cita starpā secinot, ka iesniedzējs bija vadījis transportlīdzekli, kamēr attiecībā uz viņu spēkā bija transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums, tādējādi pārkāpjot Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴panta sesto daļu (turpmāk “sākotnējais pārkāpums”). 2009.gada 1.septembrī iesniedzējam tika piemērots naudas sods 250 LVL (aptuveni 343 EUR) apmērā. 2009.gada 7.oktobrī šim lēmumam pievienojās Valsts policija.

13. 2009.gada 19.oktobrī iesniedzējs pārsūdzēja šo lēmumu administratīvajās tiesās. Viņš apgalvoja, ka 2008.gada 1.decembrī pirmais administratīvā pārkāpuma process bija izbeigts un lēmums par procesa izbeigšanu bija stājies spēkā. Viņa autovadītāja apliecība bija viņam atgriezta. Atbilstoši nacionālajiem tiesību aktiem lēmumus, kas kļuvuši galīgi, nevar atcelt pēc to pārsūdzības.

14. 2010.gada 20.decembrī Administratīvā rajona tiesa noraidīja sūdzību, norādot, ka 2008.gada 1.decembra lēmumu Rīgas apgabaltiesa bija atcēlusi, bet 2009.gada 27.februāra spriedums, ar ko iesniedzējam tika atņemtas

tiesības vadīt transportlīdzekli, bija stājies spēkā un bija saistošs. Līdz ar to 2009.gada 31.jūlijā iesniedzējs vadīja transportlīdzekli, lai arī viņa autovadītāja apliecība bija anulēta.

15. Iesniedzējs šo spriedumu pārsūdzēja Administratīvajā apgabaltiesā, kura ar 2012.gada 24.aprīļa galīgo spriedumu atstāja spēkā pirmās instances tiesas spriedumu. Tā piebilda, ka 20 dienu pārsūdzības termiņš attiecas tikai uz personām, pret kurām ierosināts administratīvā pārkāpuma process. Tas neattiecas uz prokuroriem, kuri īsteno savas tiesības iesniegt apelācijas protestu. Tādējādi iesniedzēja lietā prokuroram bija tiesības pārsūdzēt 2008.gada 1.decembra nolēmumu pat pēc tam, kad tas jau bija stājies spēkā. Turklāt 2009.gada 27.februāra spriedums bija galīgs un juridiski saistošs. Tā tiesiskumu nevarēja pārbaudīt šajā procesā. Visbeidzot nebija nekādu pazīmju, kas liecinātu, ka iesniedzējs nebūtu zinājis par to, ka viņa autovadītāja apliecība bija anulēta.

C. Trešais administratīvā pārkāpuma process

16. 2009.gada 23.septembrī policija noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu, secinot, ka iesniedzējs bija vadījis transportlīdzekli laikā, kad attiecībā uz viņu bija spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums un ka pārkāpums ir izdarīts atkārtoti gada laikā, pārkāpjot Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴panta septīto daļu (turpmāk “atkārtotais pārkāpums”). Iesniedzējs šo lēmumu pārsūdzēja.

17. 2009.gada 6.novembrī Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa sauca iesniedzēju pie administratīvās atbildības saskaņā ar Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴panta septīto daļu par atkārtotu transportlīdzekļa vadīšanu gada laikā, esot spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums. Konstatējot faktiskos apstākļus, tiesa atsaucās uz 2009.gada 27.februāra spriedumu (skat. iepriekš 9.rindkopu) un 2009.gada 31.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu (skat. iepriekš 12.rindkopu). Tiesa piemēroja sodu – administratīvo arestu uz piecām dienām un naudas sodu 400 LVL (aptuveni 549 EUR) apmērā.

18. Iesniedzējs šo spriedumu pārsūdzēja, argumentējot, ka (i) 2009.gada 27.februāra spriedums bija pretrunīgs un (ii) ka pārkāpuma atkārtoto raksturu nevarēja konstatēt, jo vēl nebija izskatīta viņa sūdzība par 2009.gada 31.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu (attiecinā uz sākotnējo pārkāpumu). Iesniedzējs lūdza tiesu izbeigt procesu vai apturēt to līdz brīdim, kad tiks pabeigts process par sākotnējo pārkāpumu.

19. 2010.gada 26.februārī Rīgas apgabaltiesa ar galīgo spriedumu pievienojās secinājumam, ka iesniedzējs bija izdarījis atkārtotu pārkāpumu. Tā norādīja, ka nav pamata secināt, ka personu nevar atzīt par vainīgu atkārtotā pārkāpumā, kamēr tiek izskatīta sūdzība par sākotnējo pārkāpumu. To, ka apelācijas process vēl nav izbeigts, nevar izmantot kā kritēriju, lai noteiktu, vai persona jau ir bijusi administratīvi sodīta. Vienīgais kritērijs, lai izvērtētu pārkāpuma atkārtoto raksturu, ir tas, vai laikā, kad tiek pieņemts lēmums par atkārtotu pārkāpumu, lēmums par sākotnējo pārkāpumu nav

atcelts un tā juridiskās sekas – apturētas. Tā kā šādu apstākļu nebija, lēmums par sākotnējo pārkāpumu bija juridiski saistošs un bija jāņem vērā, kvalificējot otru pārkāpumu kā atkārtotu pārkāpumu. Atsaucoties uz Administratīvo pārkāpumu kodeksa 283.pantu, tiesa norādīja, ka lēmuma par personas transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu pārsūdzība neaptur šā lēmumu izpildi. Līdz ar to lēmuma, ar kuru konstatēts 2009.gada 31.jūlija pārkāpums (sākotnējais pārkāpums), pārsūdzība neliedz kvalificēt izskatāmo pārkāpumu kā atkārtotu pārkāpumu un pabeigt procesu, kamēr attiecīgā pārsūdzība vēl nav izskatīta.

20. 2010.gada 2.jūnijā, kad iesniedzējs vērsās Tiesā, viņš apgalvoja, ka jau bija izcietis viņam piespriesto piecu dienu administratīvo arestu un samaksājis naudas sodu, ko viņam piemēroja trešajā administratīvā pārkāpuma procesā. Valdība neapstrīdēja šo apgalvojumu.

II. PIEMĒROJAMIE NACIONĀLIE TIESĪBU AKTI UN PRAKSE

A. Administratīvo pārkāpumu kodekss

21. Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.¹⁵panta ceturtā daļa paredz administratīvo atbildību par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā, ja alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 1,5 promiles (0,15 %). Sods par šo pārkāpumu (ja vadītais transportlīdzeklis bija automašīna) attiecīgajā laikā bija administratīvais arests no 10 līdz 15 dienām, naudas sods 500 LVL (apmēram 685 EUR) un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana uz diviem gadiem. Turklāt atbilstoši Kodeksa 29.pantam un 29.³pantam vadīšanas tiesību atņemšanas rezultātā tiek noteikts aizliegums iegūt atpūtas kuģu vadīšanas tiesības.

22. Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴panta sestā daļa paredz, ka personu sauc pie administratīvās atbildības par transportlīdzekļa vadīšanu bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām vai laikā, kad ir spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums. Attiecīgajā laikā naudas sods par šādu pārkāpumu bija no 200 līdz 300 LVL (aptuveni 274 līdz 411 EUR).

23. Atbilstoši 149.⁴panta septītajai daļai personu sauc pie atbildības par to pašu pārkāpumu, ja tas izdarīts atkārtoti gada laikā. Attiecīgajā laikā sods par atkārtotu pārkāpumu bija administratīvais arests no piecām līdz 15 dienām un naudas sods 400 LVL (aptuveni 549 EUR).

24. Kodeksa 242.pants attiecīgajā laikā paredzēja, ka prokurors, īstenojot savas funkcijas, administratīvā pārkāpuma procesā var iesniegt protestu par attiecīgajā procesā pieņemtajiem lēmumiem. 282.pants paredz prokurora tiesības pārsūdzēt administratīvā pārkāpuma procesā pieņemtos lēmumus. Šīs normas neietvēra norādes par termiņiem. Turpretī saskaņā ar 281.¹panta otro daļu personām, pret kurām administratīvā pārkāpuma procesā bija pieņemts spriedums, bija noteikts 20 dienu pārsūdzības termiņš.

25. Kodeksa 283.pants attiecīgajā laikā paredzēja, ka pārsūdzība, tostarp prokurora protesta iesniegšana, apturēja lēmuma izpildi līdz lietas

izspriešanai. Norma saturēja noteiktus izņēmumus, tostarp par lēmumiem, kas saistīti ar transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu.

B. Administratīvā procesa likums

26. Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmā daļa noteic, ka pieteikuma iesniegšana tiesā par administratīvā akta (lēmuma) atcelšanu, atzīšanu par spēku zaudējušu vai spēkā neesošu aptur administratīvā akta (lēmuma) darbību no dienas, kad pieteikums saņemts tiesā. Saskaņā ar 185.panta ceturtās daļas 2.punktu šī norma nav piemērojama, ja ir piemērojami atšķirīgi noteikumi, kas paredzēti citos likumos.

C. Augstākās tiesas judikatūra

27. Attiecībā uz nacionālo tiesu judikatūru par atkārtotiem administratīviem pārkāpumiem Valdība iesniedza Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 28.februāra spriedumu strīdā starp sabiedrību ar ierobežotu atbildību un Valsts ieņēmumu dienestu. Lieta bija saistīta ar naudas soda 100 LVL (aptuveni 137 EUR) apmērā par atkārtotu administratīvo pārkāpumu, deklarējot preces ar neīstu nosaukumu. Attiecīgajā sprieduma daļā norādīts:

“[8] (..) administratīvais sods ir piemērots ar brīdi, kad stājies spēkā lēmums par administratīvā soda uzlikšanu.

[9] Iestādes (..) lēmums administratīvā pārkāpuma lietā (..) ir administratīvais akts. Līdz ar to tas (..) stājas spēkā ar brīdi, kad tas paziņots adresātam.

[10] Kaut arī iestādes lēmums par administratīvā soda uzlikšanu stājas spēkā ar tā paziņošanu adresātam, tas (..) ir apstrīdams vai pārsūdzams.

Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmā daļa noteic, ka pieteikums par administratīvā akta atcelšanu aptur administratīvā akta darbību ar dienu, kad pieteikums saņemts tiesā.

(..) administratīvā akta darbības apturēšana atbilstīgi minētajai normai aptur jebkādas no administratīvā akta izrietošās tiesiskās sekas. Līdz ar to, ja minēto normu attiecinātu uz lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu, tad šāda lēmuma pārsūdzēšanas gadījumā tiesā tiesas procesa laikā nebūtu pamata uzskatīt, ka personai ir piemērots administratīvais sods.

[11] Tomēr Administratīvā procesa likuma 185.panta ceturtās daļas 2.punkts noteic, ka šā panta pirmā daļa neattiecas uz gadījumiem, kas paredzēti citos likumos. Citiem vārdiem, Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmā daļa nav piemērojama, ja situāciju regulē citā likumā ietverta speciāla tiesību norma. Līdz ar to jānoskaidro, vai pastāv šāda speciāla tiesību norma.

[12] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 283.pants paredz lēmuma izpildes apturēšanu sakarā ar sūdzības (..) iesniegšanu.

Tādējādi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā attiecībā uz lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu noteikta lēmuma *izpildes* apturēšana, nevis lēmuma *darbības* apturēšana, kas noteikta Administratīvā procesa likuma 185.pantā.

[13] (..) administratīvā akta darbības apturēšana ir plašāks jēdziens, kas nozīmē, ka tiesiskais stāvoklis no apstrīdēšanas (pārsūdzēšanas) procesa sākuma līdz tā beigām ir

tāds kā pirms administratīvā akta izdošanas (..) Proti, tiek apturētas visas no administratīvā akta izrietošās tiesiskās sekas. Savukārt administratīvā akta izpildes apturēšana ir šaurāks jēdziens, kas attiecas tikai uz izpildi, nevis uz citām tiesiskajām sekām, kuras ir nodibinātas ar administratīvo aktu (..). Šīs citas sekas paliek spēkā (..)

[14] Secināms, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 283.pants ir speciālā tiesību norma attiecībā pret Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmo daļu. Proti, tā satur no vispārējās Administratīvā procesa likumā ietvertās normas atšķirīgu regulējumu attiecībā uz administratīvo pārkāpumu lietām (..)

Tādējādi atzīstams, ka lēmuma par administratīvā soda uzlikšanu pārsūdzēšana pati par sevi neietekmē tiesisko stāvokli, ka persona ir atzīstama par administratīvi sodītu.

(..)

[16] Administratīvā apgabaltiesa pamatoti norādījusi, ka lēmums, ar kuru persona saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas, kura kā pārkāpuma sastāva pazīmi paredz to, ka pārkāpums izdarīts atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda piemērošanas (..), būtu uzskatāms par nepamatotu, ja pārsūdzības rezultātā tiktu atcelts pirmais lēmums par administratīvā soda piemērošanu (..), kas bijis par pamatu atkārtotības konstatēšanai..

Tomēr Administratīvā apgabaltiesa no tā nepamatoti secinājusi, ka personu nevar sodīt pēc normas, kura kā pārkāpuma sastāva pazīmi paredz atkārtotību, jau tādēļ vien, ka pirmais lēmums par administratīvā soda uzlikšanu ir pārsūdzēts (..)

Līdz ar to pirmā lēmuma pārsūdzēšana vai nepārsūdzēšana pati par sevi nav izmantojama par kritēriju, vērtējot, vai persona ir administratīvi sodīta. Kritērijs ir tas, vai pirmais lēmums otrā lēmuma pieņemšanas brīdī ir spēkā. Ja atkārtotā soda uzlikšanas brīdī tas ir spēkā (nav atcelts, tā darbība nav apturēta), tad tas ir tiesiski saistošs, tāpēc jāņem vērā, kvalificējot otro pārkāpumu.

Savukārt, ja tiesa, vērtējot otrā lēmuma (ar kuru persona saukta pie atbildības par atkārtoti izdarītu pārkāpumu) tiesiskumu, uzskata, ka lietas izspriešana nav iespējama, kamēr nav beigusies tiesvedība par pirmā lēmuma (kas bijis par pamatu atkārtotības konstatēšanai) tiesiskumu, tiesa var apturēt tiesvedību lietā (..) Pēc pirmās lietas izspriešanas tiesa var ņemt vērā tās iznākumu, tādējādi panākot taisnīgu rezultātu arī otrajā lietā.

Turklāt arī tad, ja pirmais lēmums tiek atcelts pēc tam, kad jau noslēdzies process par atkārtoto pārkāpumu, situāciju tomēr var taisnīgi atrisināt adresātam par labu, piemērojot [Administratīvā procesa likuma pantu par procesa uzsākšanu no jauna iestādē, ja lietas faktiskie apstākļi mainījušies adresātam par labu, vai pantu par lietas jaunu izskatīšanu sakarā ar jaunatklātiem apstākļiem, ja atcelts tiesas spriedums vai iestādes lēmums, kas bija par pamatu, lai tiesa šajā administratīvajā procesā taisītu attiecīgu nolēmumu].

Savukārt, ja pirmais lēmums pārsūdzēšanas procesā tiek atzīts par tiesisku, tad otrajā lietā taisnīgs rezultāts var tikt sasniegts tikai tādā gadījumā, ja, pieņemot otro lēmumu, ir ņemta vērā atkārtotība.

[17] Administratīvā apgabaltiesa nepamatoti atsaukusies uz Augstākās tiesas plēnuma lēmumu (..) teikto, ka atkārtotību nerada personas saukšana pie kriminālatbildības citā krimināllietā, kurā spriedums *vēl nav stājies spēkā*. Administratīvā apgabaltiesa nav ņēmusi vērā, ka iestādes lēmums administratīvā pārkāpuma lietā stājas spēkā ar tā paziņošanu adresātam (..) Proti, pārsūdzēšanas brīdī tas *jau ir stājies spēkā*."

JURIDISKAIS ASPEKTS

I. KONVENCIJAS 6.PANTA 2.PUNKTA IESPĒJAMĀIS PĀRKĀPUMS

28. Iesniedzējs sūdzējās par to, ka viņš tika atzīts par vainīgu atkārtotā pārkāpumā, kamēr vēl nebija izskatīta viņa sūdzība par sākotnējo pārkāpumu, tādējādi pārkāpjot nevainīguma prezumpciju, ko garantē Konvencijas 6.panta 2.punkts, kas nosaka:

„Ikviens, kas tiek apsūdzēts noziedzīgā nodarījumā, tiek uzskatīts par nevainīgu, kamēr viņa vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu.”

29. Valdība apstrīdēja šo argumentu.

A. Pieņemamība

1. Nacionālo tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšana

30. Valdība norādīja, ka laikā, kad iesniedzējs vērsās Tiesā, vēl nebija noslēdzies otrais administratīvā pārkāpuma process par sākotnējo pārkāpumu. Ja galīgais spriedums šajā procesā apšaubītu fakta prezumpciju trešajā tiesvedībā par atkārtotu pārkāpumu, iesniedzējam būtu pieejams efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis – viņš varētu pieprasīt jaunu lietas izskatīšanu, pamatojoties uz izmaiņām faktiskajos apstākļos.

31. Iesniedzējs nepiekrīta, ka viņam būtu bijis jā sagaida galīgais nolēmums otrajā procesā. Viņa sūdzības būtība attiecas uz trešajā procesā pieņemto lēmumu par pārkāpuma atkārtoto raksturu, un viņš bija izmantojis visas iespējas apstrīdēt šo lēmumu.

32. Tiesa uzsver, ka vienīgie tiesību aizsardzības līdzekļi, ko Konvencijas 35.panta 1.punkts pieprasa izsmelt, ir tie, kas saistīti ar apgalvotajiem pārkāpumiem un vienlaicīgi ir pieejami un pietiekami (sk., daudzu citu piemēru starpā, *Fatullayev pret Azerbaidžānu*, Nr.40984/07, 151.rindkopa, 2010.gada 22.aprīlis). Atbilstoši iesniedzēja teiktajam 6.panta 2.punkta pārkāpumu izraisīja tas, ka pārkāpuma atkārtotais raksturs tika konstatēts pirms procesa, kas attiecās uz sākotnējo pārkāpumu, pabeigšanas. Tātad pirms vērsšanās Tiesā iesniedzējam bija pienākums izsmelt tikai tos nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus, kuri būtu varējuši atrisināt šo sūdzību.

33. Tiesa uzskata, ka iespēja vēlāk pārsūdzēt nolēmumu par pārkāpuma atkārtoto raksturu nebūtu atrisinājusi iesniedzēja sūdzību par to, ka konstatējums bijis izdarīts priekšlaicīgi un pretēji nevainīguma prezumpcijai. Valdība neatsaucās uz tiesību aizsardzības līdzekļiem, kas būtu ļāvuši iesniedzējam lūgt nacionālās tiesas konstatēt nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu no procesuālā viedokļa (salīdzinājumam sk. *Konstas pret Grieķiju*, Nr.53466/07, 29.rindkopa 2011.gada 24.maijs). Tātad iesniedzējam nebija jā sagaida otrā administratīvā pārkāpuma procesa iznākums, lai, iespējams, gūtu labumu no Valdības piedāvātā tiesību aizsardzības līdzekļa.

2. *Upura statuss*

34. Valdība argumentēja, ka iesniedzējs vairs nevarēja apgalvot, ka ir Konvencijas 6.panta 2.punkta pārkāpuma upuris, jo otrais administratīvā pārkāpuma process bija noslēdzies, un viņš bija atzīts par vainīgu transportlīdzekļa vadīšanā laikā, kamēr viņam bija atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības.

35. Iesniedzējs uzsvēra, ka viņam trešajā procesā uzlika sodu vēl pirms otrais process bija noslēdzies noslēguma, lai arī sākotnējais pārkāpums bija neatņemams atkārtotā pārkāpuma sastāva elements. Līdz ar to neatkarīgi no otrā procesa iznākuma trešais process bija netaisnīgs, jo iesniedzējam nebija dota adekvāta iespēja sevi aizstāvēt.

36. Tiesa jau iepriekš ir atzinusi, ka eventuāls vainas konstatējums nevar atņemt iesniedzēja sākotnējās tiesības tikt uzskatītam par nevainīgu, kamēr viņa vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu (sk. *Matijašević pret Serbiju*, Nr.23037/04, 49.rindkopa, ECT, 2006-X, salīdzinājumam sk. arī *Mokhov pret Krieviju*, Nr.28245/04, 32.rindkopa, 2010.gada 4.marts, un *Kolomenskiy pret Krieviju*, Nr.27297/07, 107.rindkopa, 2016.gada 13.decembris). Tādējādi vēlākam secinājumam, ka iesniedzējs ir izdarījis agrāku pārkāpumu, nav nekādas ietekmes uz viņa cietušā statusu saistībā ar viņa sūdzību, ka viņš tika uzskatīts par vainīgu, pirms viņa vaina tika noteikta ar galīgo lēmumu.

3. *Būtisks kaitējums*

37. Valdība apgalvoja, ka iesniedzējs nav cietis būtisku kaitējumu, jo iespējamais viņa tiesību pārkāpums nav sasniedzis minimālo aizskāruma līmeni, kas pieprasītu tā izskatīšanu starptautiskā tiesā. Lieta bija saistīta ar pirmšķietami pamatotu fakta un legālo prezumpciju, ko Konvencija principā neaizliedz, un bija pieejami procesuālās aizsardzības mehānismi, lai labotu prezumpciju, kas vēlāk bija zaudējusi savu pamatu. Turklāt trešajā procesā, kurā tika izdarīts secinājums par pakāpuma atkārtoto raksturu, tiesas skaidri ņēma vērā to, ka otrais administratīvā pārkāpuma process par sākotnējo pārkāpumu vēl nebija noslēdzies. Tādējādi jautājumu, ko šobrīd izskata Tiesa, pienācīgi bija izskatījusi nacionālā tiesa.

38. Iesniedzējs attiecībā uz šo iebildumu argumentus nesniedza.

39. Konvencijas 35.panta 3.(b) punktā ietvertā kritērija galvenais elements ir tas, vai iesniedzējs ir cietis jebkādu būtisku kaitējumu (sk. *Korolev pret Krieviju* (lēmums), Nr.25551/05, ECT, 2010.gads). Nevainīguma prezumpcija ir viens no taisnīgas tiesas elementiem krimināllietās un kā procesuālā tiesība kalpo galvenokārt lai nodrošinātu aizstāvības tiesības un vienlaikus palīdzētu saglabāt apsūdzētā godu un cieņu (sk. *Tsvetkova un citi pret Krieviju*, Nrs.54381/08 un 5 citi, 192.rindkopa, 2018.gada 10.aprīlis). Pieņemot, ka tiek konstatēts pārkāpums, šīs tiesības pārkāpums ietver nepamatotu iesniedzēja uzskatīšanu par vainīgu pārkāpumā un līdz ar to būtiski ietekmē viņa reputāciju, kā arī pret viņu ierosinātā procesa taisnīgumu (sk. *El Kaada pret Vāciju*, Nr.2130/10, 42.rindkopa, 2015.gada 12.novembris, un *Diacenco pret Rumāniju*, Nr.124/04, 46.rindkopa 2012.gada 7.februāris).

40. Tiesa piebilst, ka praktiskās sekas tam, ka iesniedzēju atzina par vainīgu atkārtotā pārkāpumā, nevis vienkārši par transportlīdzekļa vadīšanu laikā, kamēr viņam ir atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, nevar uzskatīt par nenozīmīgām. Līdz ar šādu smagāku pārkāpuma kvalifikāciju iesniedzējam ne tikai piemēroja lielāku naudas sodu, bet arī brīvības atņemšanas sodu uz piecām dienām.

41. Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesa secina, ka nevar uzskatīt, ka iesniedzējs nebūtu cietis būtisku kaitējumu Konvencijas 35.panta 3.(b) punkta izpratnē.

4. Secinājums

42. Tādējādi Tiesa noraida Valdības iepriekš minētos iebildumus. Tiesa norāda arī to, ka šī sūdzība nav acīmredzami nepamatota nedz Konvencijas 35.panta 3.punkta a) punkta izpratnē, nedz nepieņemama citu iemeslu dēļ. Tātad tā jāatzīst par pieņemamu izskatīšanai pēc būtības.

B. Lietas būtība

1. Pušu argumenti

43. Iesniedzējs apgalvoja, ka 2008.gada 1.decembra galīgā lēmuma atcelšana pirmajā administratīvā pārkāpuma procesā bija pretrunā tiesiskās palāvības principam. Tādējādi 2009.gada 31.jūlijā, kad tika noformēts administratīvā pārkāpuma protokols par transportlīdzekļa vadīšanu, ja ir atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, otrajā procesā, viņam bija transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Viņa sūdzība attiecībā uz šo lēmumu joprojām nebija izskatīta, kad viņš tika atzīts par vainīgu tā paša pārkāpuma atkārtotā izdarīšanā gada laikā.

44. Atkārtotība bija viens no pārkāpuma, par kura izdarīšanu viņš bija atzīts par vainīgu trešajā administratīvā pārkāpuma procesā, elementiem. Tā kā viņš nebija atzīts par vainīgu sākotnējā pārkāpumā, nebija pamata uzskatīt, ka tas pats pārkāpums bija izdarīts atkārtoti. Personu nevar sodīt, pamatojoties uz pieņēmumiem. Soda uzlikšana par atkārtotu pārkāpumu pirms bija stājies spēkā galīgais nolēmums saistībā ar sākotnējo pārkāpumu ir pretrunā nevainīguma prezumpcijai.

45. Valdība apgalvoja, ka iesniedzēja sūdzība lielā mērā bija balstīta uz viņa iebildumiem pret pirmo administratīvā pārkāpuma procesu. Valdība uzsvēra, ka 2008.gada 1.decembra lēmums, ar ko tika izbeigts administratīvā pārkāpuma process, bija atcelts, un 2009.gada 27.februāra spriedums, ar ko anulēja iesniedzēja transportlīdzekļa vadīšanas tiesības bija stājies spēkā. Nacionālajām tiesām otrajā un trešajā administratīvā pārkāpuma procesā bija saistošs šis spriedums.

46. Turklāt, balsoties uz *Falk pret Nīderlandi* ((lēmums), Nr.66273/01, 2004.gada 19.oktobris), Valdība norādīja, ka personas tiesības tikt uzskatītai par nevainīgu nav absolūtas. Fakta un legālās prezumpcijas darbojas ikvienā krimināltiesību sistēmā, un Konvencija tās principā neaizliedz, ciktāl valstis

ievēro saprātīgas robežas, ņemot vērā apskatāmā jautājuma nozīmi un saglabājot aizstāvības tiesības.

47. Valdība turpinājumā norādīja arī to, ka trešais administratīvā pārkāpuma process par pārkāpuma atkārtoto raksturu bija balstīts uz pirmo procesu, kurā tika anulētas iesniedzēja transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, un otro procesu, kurā kompetentās iestādes jau bija konstatējušas, ka iesniedzējs bija vadījis transportlīdzekli, kamēr viņam bija atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Trešajā procesā nacionālās tiesas bija tieši izskatījušas arī jautājumu par to, vai tās varēja turpināt izskatīt lietu, kamēr vēl nebija noslēdzies otrais process. Balstoties esošajā Augstākās tiesas praksē, tiesas nolēma, ka fakta prezumpcija ir pamatota. Valdība apgalvoja, ka nacionālās institūcijas nav pārkāpušas saprātīgos ierobežojumus, ņemot vērā, ka otrā procesa gaitā nevarēja ietekmēt pirmā procesa iznākumu. Tieši pretēji, nacionālās iestādes bija uzsvērušas, ka 2009.gada 27.februāra spriedums ir stājies spēkā un tam ir likuma spēks.

2. Tiesas vērtējums

(a) Lietas tvērums

48. Visupirms Tiesa atzīmē, ka izskatāmajā lietā tā nevar skatīt iesniedzēja iebildumus attiecībā uz pirmo administratīvā pārkāpuma procesu. Tiesa šo iesniedzēja sūdzību noraidīja jau, nosūtot lietu Valdībai apsvērumu sniegšanai, jo iesniedzējs nebija ievērojis sešu mēnešu termiņu sūdzības iesniegšanai.

49. Tādējādi Tiesas izvērtējums aprobežojas ar vērtējumu par nevainīguma prezumpcijas ievērošanu trešajā administratīvā pārkāpuma procesā.

(b) Vispārīgie principi

50. 6.panta 2.punkts aizsargā personas tiesības tikt uzskatītai par nevainīgu, kamēr viņas vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu. Nevainīguma prezumpciju kā procesuālā garantijā krimināllietas izskatīšanas tiesā kontekstā izvirza prasības, cita starpā, attiecībā uz pierādīšanas pienākumu; fakta un legālo prezumpciju; tiesībām neliecināt pret sevi; pirmstiesas publicitāti; un priekšlaicīgiem personas, kurai tiesības uz aizstāvību, vainas izpauzumiem no lietu izskatošās tiesas vai citu valsts amatpersonu puses (skatīt *Allen pret Apvienoto Karalisti* [Lielā palāta], Nr.25424/09, 93.rindkopa, ECT, 2013.gads un spriedumā citētās atsauces).

51. 6.panta 2.punkts ir attiecināms uz situācijām, kad tiesas lēmums, kas pieņemts vienā procesā, kam ir saikne ar citu vienlaicīgi pret personu notiekošu kriminālprocesu, var netieši norādīt uz priekšlaicīgu personas vainas konstatējumu (sk. *El Kaada*, citēts iepriekš, 37. un 63.rindkopa, un *Böhrer pret Vāciju*, Nr.37568/97, 67.rindkopa, 2002.gada 3.oktobris, kur nosacītais cietumsods tika atcelts jauna pārkāpuma izdarīšanas dēļ, lai arī jaunais pārkāpums vēl nebija izmeklēts vai iztiesāts; sk. arī *Hajnal pret Serbiju*, Nr.36937/06, 130.-131.rindkopa, 2012.gada 19.jūnijs, kur apstāklis,

ka pret personu izskatīšanā ir krimināllietas, nosakot sodu tika ņemts vērā kā atbildību pastiprinošs apstāklis; un *Perica Oreb pret Horvātiju*, Nr.20824/09, 144.-147.rindkopa, 2013.gada 31.oktobris, kur pagarināja pirmstiesas apcietinājumu, pamatojoties uz notiesājošu spriedumu, par kuru bija iesniegta apelācija, kas vēl nebija skatīta).

52. Nevainīguma prezumpcija saskaņā ar 6.panta 2.punktu būs pārkāpta, ja tiesas lēmums vai valsts amatpersonas izteikums par personu, kura apsūdzēta noziedzīgā nodarījumā, atspoguļo viedokli, ka šī persona ir vainīga pirms saskaņā ar likumu nav pierādīta viņas vaina. Pat bez formāla secinājuma par personas vainu, pietiek ar to, ka ir sniegta argumentācija, kas vedina domāt, ka attiecīgā tiesa vai amatpersona uzskata apsūdzēto par vainīgu, savukārt pašas tiesas priekšlaicīgs šāda viedokļa izpaukums neizbēgami būs pretrunā minētajai prezumpcijai (skatīt, cita starpā, *Matijašević*, citēts iepriekš, 45.rindkopa, un *Mugoša pret Melnkalni*, Nr.76522/12, 67.rindkopa, 2016.gada 21.jūnijs).

53. Nevainīguma prezumpcijas principa būtība ir tāda, ka tā var zaudēt spēku tikai līdz ar galīgu personas notiesāšanu saskaņā ar likumu. Nevainīguma prezumpciju nepārstāj darboties apelācijas procesā tāpēc vien, ka apsūdzētais atzīts par vainīgu pirmajā instancē (sk. *Konstas*, citēts iepriekš, 35.-36.rindkopa).

(c) Piemērošana izskatāmajā lietā

54. Pirmkārt, Tiesa konstatē, ka Valdība nav apstrīdējusi, ka attiecīgais administratīvā pārkāpuma process skāra jautājumu par “noziedzīgu nodarījumu” Konvencijas 6.panta izpratnē (skat. arī *Marcan pret Horvātiju*, Nr.40820/12, 33.rindkopa, 2014.gada 10.jūlijs). Tāpat Valdība neizvirzīja argumentus attiecībā uz jautājumu par to, vai pārkāpuma atkārtotā rakstura konstatējums trešajā administratīvā pārkāpuma procesā ir pielīdzināms iesniedzēja vainas atzīšanai sākotnējā pārkāpumā. Tieši pretēji, Valdība uzstāja uz to, ka nacionālās tiesas ir paļāvušās uz pamatotu fakta prezumpciju, kas iekļāvās saprātīgās robežās.

55. Tiesa konstatē, ka trešajā administratīvā pārkāpuma procesā nacionālās tiesas atzina, ka iesniedzējs izdarījis pārkāpumu, gada laikā atkārtoti vadot transportlīdzekli, kamēr viņam bija atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Šādi rīkojoties, tiesas tieši atsaucās uz 2009.gada 31.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu, par kuru iesniegtā sūdzība vēl tika skatīta pirmās instances tiesā (skat. 17. un 19.rindkopu iepriekš). Secinājums, ka šis sākotnējais pārkāpums ir pamats, lai konstatētu atkārtotību, neizbēgami norādīja uz to, ka iesniedzējs ir izdarījis arī sākotnējo pārkāpumu (salīdzinājumam *Hajnal*, citēts iepriekš, 131.rindkopa un *Perica Oreb*, citēts iepriekš, 147.rindkopa).

56. Tiesa patiešām ir atzinusi, ka fakta un legālās prezumpcijas darbojas ikvienā tiesību sistēmā un Konvencija tās principā neaizliedz. Tomēr tā ir norādījusi arī to, ka 6.panta 2.punkts neuztver krimināltiesībās izveidotās fakta vai legālās prezumpcijas vienaldzīgi. Šī norma pieprasa valstīm iekļauties saprātīgās robežās, ņemot vērā skartās intereses un saglabājot

aizstāvības tiesības (skat. *Salabiaku pret Franciju*, 1988.gada 7.oktobris, 28.rindkopa, A Sērija, Nr.141-A).

57. Vērtējot skartās intereses, Tiesa atzīst, ka efektīvas ceļu satiksmes drošības nodrošināšana, panākot, ka ceļu satiksmes pārkāpumi nepaliktu nesodīti, ir būtiska (salīdzinājumam *Falk*, citēts iepriekš). Tomēr Tiesa norāda, ka iesniedzējam tāpēc, ka viņš bija izdarījis atkārtotu pārkāpumu, nevis vienkārši vadīja transportlīdzekli laikā, kad viņam bija atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, ne tikai uzlika lielāku naudas sodu, bet arī piesprieda administratīvo arestu uz piecām dienām (salīdzinājumam un pretstatījumam *Ioan Pop pret Rumāniju* (lēmums) [Komiteja], Nr.40301/04, 2011.gada 28.jūnijs). Turklāt iesniedzējam šis sods bija jāizcieš vēl pirms bija noslēdzies process par sākotnējo pārkāpumu.

58. Lietās, kurās Tiesa ir analizējusi fakta vai legālo prezumpciju kriminālprocesa kontekstā, tā ir pievērsusi īpašu uzmanību apsūdzētajam pieejamajām procesuālajām garantijām un aizstāvības līdzekļiem, lai atspēkotu šādu prezumpciju (skat. *Falk*, citēts iepriekš; *Salabiaku*, citēts iepriekš, 29.-30.rindkopa *Västberga Taxi Aktiebolag un Vulic pret Zviedriju*, Nr.36985/97, 114.-116.rindkopa, 2002.gada 23.jūlijs; *Janosevic pret Zviedriju*, Nr.34619/97, 102.-104.rindkopa, ECT, 2002-VII; *Radio France un citi pret Franciju*, Nr.53984/00, 24.rindkopa, ECT 2004.gads-II; un *Ian Pop*, citēts iepriekš). Visās šajās lietās legālā prezumpcija bija nacionālajās tiesās izskatīto lietu priekšmets (vai veidoja daļu no tā), ļaujot apsūdzētajiem īstenot savas aizstāvības tiesības. Ja tika konstatēts, ka nebija pieejamas procesuālās garantijas prezumpcijas atspēkošanai, tika atzīts, ka nevainīguma prezumpcija ir pārkāpta (skat. *Anghel pret Rumāniju*, Nr.28183/03, 62.-69.rindkopa, 2007.gada 4.oktobris).

59. Kā izriet no Valdības sniegtajiem apsvērumiem šajā lietā prezumpcija bija saistīta ar faktu, ka pieteicējs bija izdarījis pārkāpumu, kas bija cita procesa priekšmets. Kā izriet no Rīgas apgabaltiesas (skat. 19.rindkopu iepriekš) un Valdības formulējuma (skat. 47.rindkopu iepriekš), nacionālās tiesas uzskatīja, ka tām ir juridiski saistošs administratīvā pārkāpuma protokols par sākotnējo pārkāpumu neatkarīgi no tā, ka tas bija pārsūdzēts. Tādējādi iesniedzējam nebija pieejami nekādi aizstāvības līdzekļi attiecībā uz šo prezumpciju.

60. Tiesa atkārtoti uzsver, ka nevainīguma prezumpcija izslēdz vainas konstatēšanu ārpus kriminālprocesa kompetentajā tiesā, kas izskata lietu, neatkarīgi no procesuālajiem aizsardzības līdzekļiem šādā paralēlā procesā un neraugoties uz vispārējiem steidzamības apsvērumiem (skat. *Böhmer*, citēts iepriekš, 67.rindkopa).

61. Tādējādi Tiesa uzskata, ka Rīgas apgabaltiesas secinājums trešajā administratīvā pārkāpuma procesā, ka iesniedzējs ir izdarījis atkārtotu pārkāpumu, lai arī viņa sūdzību saistībā ar sākotnējo pārkāpumu joprojām izskatīja pirmās instances tiesa otrajā procesā, ir pretrunā iesniedzēja tiesībām tikt uzskatītam par nevainīgu sākotnējā pārkāpumā.

62. Tādējādi ir konstatējams Konvencijas 6.panta 2.punkta pārkāpums.

II. KONVENCIJAS 41.PANTA PIEMĒROŠANA

63. Konvencijas 41. pants paredz:

„Ja Tiesa konstatē, ka ir noticis Konvencijas vai tās protokolu pārkāpums, un ja attiecīgās Augstās Līgumslēdzējas puses iekšējās tiesību normas paredz tikai daļēju šī pārkāpuma seku novēršanu, Tiesa, ja nepieciešams, cietušajai pusei piešķir taisnīgu atlīdzību.”

A. Kaitējums

64. Iesniedzējs lūdza viņam piešķirt kompensāciju 1696,12 eiro (EUR) apmērā par materiālo kaitējumu, kas atbilst administratīvā pārkāpuma procesā uzliktajiem naudas sodiem, un 15 000 EUR par nemateriālo kaitējumu.

65. Valdība nepiekrīta tam, ka naudas sodus varētu uzskatīt par iespējamā pārkāpuma iztaisītiem zaudējumiem, un uzskatīja, ka attiecībā uz materiālu kaitējumu nebūtu piešķirama nekāda kompensācija. Valdība norādīja arī uz to, ka iesniedzējs nav pierādījis, ka ir cietis nemateriālo kaitējumu, kā arī cēlonisko sakarību starp iespējamo pārkāpumu un kaitējumu, kas radies. Tā uzskatīja, ka pārkāpuma konstatējums pats par sevi jau veidotu atbilstīgu un pietiekamu kompensāciju.

66. Tiesa nesaskata nekādu cēlonisko saikni starp konstatēto pārkāpumu un pieteikto materiālo kaitējumu; tādējādi tā noraida šo prasījumu.

67. Tāpat Tiesa uzskata, ka pārkāpuma konstatācija pati par sevi ir pietiekama, lai atlīdzinātu iesniedzējam nodarīto nemateriālo kaitējumu.

B. Izmaksas un izdevumi

68. Iesniedzējs lūdza piedzīt arī 762,30 EUR par izdevumiem saistībā ar juridisko palīdzību, kas radušies, izskatot lietu Tiesā.

69. Valdība norādīja, ka gadījumā, ja Tiesa uzskatītu par nepieciešamu piespriest atlīdzību šajā daļā, tai jāaprobežojas ar faktiskajiem juridiskajiem izdevumiem, kas radušies iesniedzējam, 762,30 EUR apmērā.

70. Saskaņā ar Tiesu praksi iesniedzējs ir tiesīgs saņemt atlīdzinājumu par izmaksām un izdevumiem tikai tiktāl, cik ir pierādīts, ka tie ir faktiski un noteikti radušies, turklāt ir saprātīgi apmēra ziņā. Šajā lietā, ņemot vērā Tiesas rīcībā esošos dokumentus un iepriekš minētos kritērijus, Tiesa uzskata par pamatotu piešķirt atlīdzību 762,30 EUR apmērā, kas radušies saistībā ar lietas izskatīšanu Tiesā.

C. Nokavējuma procenti

71. Tiesa uzskata par atbilstošu noteikt nokavējuma procentu likmi, pamatojoties uz Eiropas Centrālās bankas rezerves aizdevumu procentu likmi, tai pieskaitot trīs procentpunktus.

MINĒTO IEMESLU DĒĻ TIESA:

1. ar balsu vairākumu *atzīst*, ka sūdzība par iespējamo nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu ir pieņemama izskatīšanai;
2. ar sešām balsīm “par” un vienu “pret” *nolemj*, ka ir pieļauts Konvencijas 6.panta 2.punkta pārkāpums;
3. ar sešām balsīm “par” un vienu “pret” *nolemj*, ka pārkāpuma konstatēšana pati par sevi veido pietiekamu, taisnīgu iesniedzējam nodarītā nemateriālā kaitējuma atlīdzinājumu;
4. ar sešām balsīm pret vienu *nolemj*,
 - (a) ka valstij-atbildētājam trīs mēnešu laikā no datuma, kad saskaņā ar Konvencijas 44.panta 2.punktu spriedums kļūst galīgs, jāsamaksā iesniedzējam 762,30 EUR (septiņi simti sešdesmit divi eiro un trīsdesmit centi), pieskaitot jebkurus ieturamos nodokļus;
 - (b) ka no iepriekš minētā trīs mēnešu termiņa beigām līdz samaksas veikšanai, par šīm naudas summām ir jāizmaksā procenti pēc likmes, kas ir vienāda ar attiecīgajā laika periodā spēkā esošo Eiropas Centrālās bankas rezerves aizdevumu procentu likmi nokavējuma periodā, pieskaitot tai trīs procentpunktus;
5. vienbalsīgi *noraida* iesniedzēja prasību par taisnīgu atlīdzību pārējā daļā.

Sagatavots angļu valodā un saskaņā ar Tiesas reglamenta 77.punkta 2. un 3.apakšpunktu rakstveidā paziņots 2019.gada 14.martā.

Claudia Westerdiek
sekretāre

Angelika Nußberger
priekšsēdētāja

Saskaņā ar Konvencijas 45.panta 2.punktu un Tiesas Reglamenta 74.punkta otro daļu šim spriedumam ir pievienots tiesneses *O'Leary* atsevišķais viedoklis.

A.N.
C.W.